

هم گفته بود: «در پایان این دوره، ۵۰۰ جوان با تجربه و توانمند را تحویل کشور و دولت بعد می‌دهیم، آن‌ها باید شایستگی‌های لازم را داشته باشند و از نظر تفکری طوری نباشند که اگر دولت بعد دارای تفکر جدیدی بود، همگی عوض شوند. از همه دستگاه‌ها می‌خواهم که در انتخاب معاونین و مدیران کل، جوانگرایی را جدی بگیرند. معاونت علمی یکی از محل‌هایی است که می‌تواند برای حکمرانی نیروترتیب کند.»

▼ پیرسالاری مدیریتی رخت نبسته است

غلامحسین کرباسچی، فعال سیاسی اصلاح‌طلب و مدیر مسئول روزنامه هم‌میهن هم پیش‌تر با تأکید بر اینکه پژوهشگران باید بتوانند همه ابعاد مسائل اداری را در نظر بگیرد، گفته بود: «متأسفانه در اثر یکجانشینی جریان مدیریت در کشور یک عده از مدیران ما گویا برای خودشان بازنشستگی در نظر نمی‌گیرند اما برای همه در نظر می‌گیرند. از آن طرف رئیس‌جمهور می‌گوید متوسط سن همین ۴۵، ۵۵ و ۶۰ باشد اما اگر کسی که معاون رئیس‌جمهور یا وزیر یا رئیس‌سازمان‌های مختلفی بوده، هجوم بیاورد و بگوید حتماً باید این و آن باشد، این محذوریت درست می‌کند که در این وادی نیروهای جوان مقایسه و تخریب می‌شوند.» او همچنین گفته بود: «به دلیل اینکه پیرسالاری از مامدعیان هنوز رخت بر نبسته است، این خانم‌ها و این‌ها در ده‌های مختلف مدیریت میدان پیدا نمی‌کنند و می‌گویند تجربه ندارند. توصیه‌ام این است که تمام کسانی که در انقلاب کار کرده‌اند، زحمت کشیده‌اند و الان از شصت سال به بالا هستند واقعاً خودشان را از کار اجرائی جدا کنند. این به نفع کشور است.»

کرباسچی آن زمان به پژوهشگران توصیه کرد که خود را از پیرسالاری نجات دهد. ضرورت و چالش‌های پیش‌روی تربیت نسل جدید و کارآمدی از مدیران کشور بود که باعث شد در اولین نشست خبری رئیس‌جمهور، «هم‌میهن» سوال خود را از پژوهشگران به همین موضوع اختصاص دهد: «زمانی که مدیریت را آغاز کردید، یک مدیر جوان بودید. شما به شورایی راهبری دستور دادید که متوسط سنی افراد ۵۵ سال باشد. در حال حاضر میانگین سنی وزیر ۵۹/۸ و میانگین سنی معاونین ۵۹/۵ است. ۱۱ وزیر ۶۰ و بیشتر سن دارند. دو معاون بالای ۷۰ سال هستند. درحالی که سن بازنشستگی در کشور ما حدوداً ۶۰ سالگی است. آیا از نیروهای جوان به‌عنوان استاندار، فرماندار، معاون وزیر و در جایگاه‌های دیگر مثل رؤسای دانشگاه‌ها استفاده خواهد شد؟» سوالی که رئیس‌جمهور در پاسخ به آن گفت: «بنا بر این گذشته بودیم که میانگین سنی وزیر ۵۵ سال باشد. ولی در فراخوان‌هایی که دادیم و عزیزانی که برای ما سوابق فرستادند و تیم‌هایی که این سوابق را بررسی می‌کردند، حدود ۲۰ تیم بودند و به همه کسانی که گفته بودیم می‌توانند به ما کمک کنند، شرح حال ارائه بدهند. افرادی که خود را نامزد کرده بودند یا آنهایی که جریان‌ها و جناح‌ها معرفی کرده بودند، در ارزیابی‌ها شد آنچه را که امروز می‌بینید.» او در ادامه با بیان اینکه در دستور خود به وزرا گفته‌ایم از نخبگان، دانشجویان و افراد جوان استفاده کنند، افزود: «این رویه سبب خواهد شد همراه معاونان تجربه‌ای کسب کنند؛ در مراحل پایین‌تر هم به جوانان میدان بدهند تا رشد کنند ضمن آنکه در حین رشد، آموزش‌های لازم را ببینند. قول می‌دهیم حتماً از جوانان، خواهران، مذاهب و قومیت‌ها بر اساس شایستگی در مدیریت‌ها استفاده کنیم.»

به هر روی اظهارات رهبری و حکم اخیر ایشان برای محمد مخبر در کنار رویکرد و تأکید مداوم رئیس‌دولت چهاردهم بر تربیت مدیران جدید نشان از آن دارد که تغییر نسل مدیران در شرایط کنونی برای همه بخش‌های ساختار حکمرانی کشور و حتی عالی‌ترین مقام آن حیاتی است.

▼ ترس مدیران پیر از ارزش‌های مدیران جوان

صادق پیوسته، جامعه‌شناس سیاسی در این باره به هم‌میهن می‌گوید: «اگر قرار باشد اداره امور کشور به عموم مردم سپرده شود این موضوع نیازمند مشارکت همه مردم و افراد مختلف است؛ وقتی این اتفاق بیفتد تعداد زیادی از این افراد تبدیل به مدیر می‌شوند، یعنی افرادی که در اداره امور نقش دارند. با توجه به اینکه انسان‌ها عمر جودان ندارند باید پیر شدن نسل قبلی ضروری است که نسلی جدید جایگزین آن شود. بنابراین بدیهی است که قبل از چنین رخدادی افرادی را از پیش برای مدیریت کشور آماده کرده باشیم. بنابراین باید

دور از وابستگی‌های جناحی و جنسیتی و قومیتی، این موضوع را در مدیریت لحاظ خواهیم کرد. رئیس‌جمهور تصریح کرد: باور داریم اگر در کشورمان با حق و عدالت عمل کنیم کشور را درست خواهیم کرد، با دنیا نیز به‌خصوص کشورهایی که ما از چهره‌ای نامناسب طراحی کرده‌اند، همین برنامه را در پیش خواهیم گرفت. وی با بیان اینکه ایران دارای تمدنی چند هزار ساله است، افزود: آن چیزی که رسانه‌های دنیا از ایران نشان می‌دهند، نیستیم در نتیجه با همه دنیا آماده‌ایم با صلح و امنیت زندگی کنیم و دنبال ناآرامی نیستیم. پژوهشگران افزود: به اینجا آمده‌ایم تا پیام خود را به گوش دنیا برسانیم. این باور قلبی ما است و در تلاشیم هماهنگی درونی و بیرونی را تا جایی که ممکن است نشان دهیم.

▼ بازگشت دیپلمات‌ها

برجام، توافق هسته‌ای، برنامه جامع اقدام مشترک، توافق ۲۰۱۵ یا هر چیز دیگری که نام آن باشد، با اسم چند دیپلمات گره خورده است. **جواد ظریف** که آن دوران وزیر امور خارجه بود و امروز معاون راهبردی رئیس‌جمهور است، **سیدعباس عراقچی** و **مجید تخت‌روانچی** نیز که مذاکره‌کنندگان ارشد و معاون او بودند، امروز به‌عنوان وزیر امور خارجه و معاون سیاسی‌کنار هم حضور دارند. کنار این دیپلمات‌ها، **علی طیب‌نیا مشاور عالی رئیس‌جمهور** نیز در این پرواز بود و به نیویورک رفت. با توجه به صحبت‌های پیشین رئیس‌جمهور مبنی بر دستور کار قرار گرفتن حل مسئله FATF و خروج از لیست سیاه، حضور علی طیب‌نیا با تخصص اقتصادی نیز جالب توجه است. **مهدی سنائی، معاون سیاسی دفتر رئیس‌جمهور** نیز از دیپلمات‌های با سابقه است که پیش از این سفیر ایران در مسکو بود.

گمانه‌زنی‌ها حاکی از آن است که با توجه به در پیش بودن انتخابات ریاست‌جمهوری آمریکا، فعلاً رایزنی‌های ابتدایی دوجانبه و چند جانبه‌ای در حاشیه مجمع عمومی سازمان ملل شکل بگیرد. البته سیدعباس عراقچی بر این نکته تأکید کرده است که شرایط با زمان

محمد رضا ثقفی

... و باز هم هشدار

کارگران مشغول کار بودند

آیا جایگزینی مدیران جدید با مدیران نسل قدیم تنها در ده مدیران میانی ضرورت دارد یا در باره مدیران ارشد کشور هم ضرورت دارد؟ پیوسته در پاسخ به این سوال می‌گوید: «حتماً این مسئله برای سطوح بالای مدیریتی هم ضرورت دارد. زیرا با عدم وجود چنین رویکردی تصمیم‌گیری‌های ضروری برای کشور در سطح گذشته باقی مانده و باعث ایجاد شکاف ارزشی میان نسل جدید جامعه و مدیران می‌شود و اعتراضات جدی در این حوزه را رقم می‌زند. متأسفانه هر قدر سطح مدیریت در ایران بالاتر باشد جایگزینی مدیران جدید با مدیران قدیمی کمتر رخ می‌دهد و به‌ویژه در جایگاه‌های نظارتی و سطح وزرا این تغییرات کمتر رخ می‌دهد و مدیران کمتر حاضر به کناره‌گیری هستند.» او تأکید می‌کند که این مسئله نشان می‌دهد، مدیران سن و سال دار در ایران دوست ندارند کنار بروند و علاقه‌مند هستند که جامعه را با رویکردهای خودشان اداره کنند: «امیدوارم که علوم جایگزینی ایجاد شود و افراد خود را چنان نخبه‌وژن برتر ببینند که گمان نکنند تنها خودشان می‌توانند امور را اداره کنند.»

این جامعه‌شناس سیاسی از چالش‌های جایگزینی مدیران جدید هم می‌گوید: رخدادی که در همه کشورهایی که آشنایی کمتری با دموکراسی دارند یا تجربه کمتری از این موضوع دارند رخ می‌دهد: «یکی از مهم‌ترین این چالش‌ها وجود ارزش‌ها و هنجارهای متفاوت میان نسل جدید و قدیم است. در این شرایط بعد از اینکه افراد قدیمی‌تر از مدیریت کنار می‌روند احساس می‌کنند که تغییرات جدی ارزشی و هنجاری ایجاد می‌شود که مورد پذیرش آنها نیست. به بیان دیگر مدیران قدیمی می‌ترسند که با استفاده از نسل جدید در جایگاه‌های مدیریتی تغییرات عمده هنجاری و ارزشی ایجاد شود که با اعتقادات آنها تناسبی ندارد و فکر می‌کنند که مشخص نیست این نسل آینده کشور را به کدام سمت می‌برند.» او چالش دیگر در این زمینه را عدم اعتماد قدیمی‌ترها به فناوری می‌داند: «معمولاً افرادی با سن بالاتر با فناوری‌های جدید آشنا نیستند. سال‌هاست تأکید می‌کنیم که شمار از در انتخابات ریاست‌جمهوری به‌صورت الکترونیکی باشد اما چنین اتفاقی رخ نداده است. علت این اتفاق ترس نسل قدیم مدیران از فناوری جدید است. موضوع دیگر مقوله‌های تکنیکی است. یعنی آنقدر مطالب تکنیکی در سازمان‌ها شکل گرفته و حفظ شده است که باعث ایجاد آداب سازمانی خاص شده است. مدیران جدید قاعداً با تکنیک‌های مدیران قدیم آشنا نیستند حتی با نحوه رفتار و کدهای نسل قبل‌تر هم آشنا نیستند. اما موضوع دیگر مربوط به شکل‌گیری باندها و گروه‌هایی در سازمان‌هاست که با افراد معمول خود راحت‌ترند و این باندها چرخش مدیران ورود افراد جدید را سخت می‌کند.»

انعتقاد در جام تفاوت زیادی دارد و جنگ اوکراین و غزه نیز بر مسائل بین‌المللی تأثیر زیادی گذاشته است.

▼ بار دیگر کیهان

با توجه به زمه‌مه‌های از سرگرفتن مذاکرات هسته‌ای و تلاش برای رفع تحریم‌ها، روزنامه کیهان که پیش از این به تنظیمات کارخانه خود (سال‌های قبل از ۱۴۰۰) بازگشته بود، این زمه‌مه‌ها را نشان گرفت. حسین شریعتمداری در یادداشت خود به سبک نوشته‌های قدیمی‌اش، نوشت: «هم‌زمان با سفر رئیس‌جمهور محترم کشورمان به نیویورک برای حضور در اجلاس سالانه مجمع عمومی سازمان ملل متحد، برخی از مدعیان اصلاحات در سایت‌ها و روزنامه‌های تحت مدیریت خود، نظیر روزنامه‌های سازندگی و اعتماد، به ایشان توصیه کردند که در این سفر با ترامپ و هریس و سایر مقامات آمریکایی ملاقات کند؛ او از این دیدارها با عنوان «گره‌گشایی در نیویورک» یاد کرده‌اند؛ توصیه حفارت‌تبار مدعیان اصلاحات به آقای پژوهشگر در حالی است که: الف: آمریکا تاکنون از هیچ جنبانی علیه ایران اسلامی دریغ نکرده است. ب: آمریکا به هیچ‌یک از تعهدات بین‌المللی خود نسبت به ایران عمل نکرده است که برجام تازه‌ترین نمونه آن است آنجا که دست‌اندرکاران اصلی مذاکرات منجر به برجام، نظیر آقایان ظریف، صالحی، سیف و... نیز به آن اذعان و اعتراف دارند. طرفه آن که قرار بود با مذاکرات، تحریم‌ها لغو شود که نشد و دو برابر شد!

این روزها در خود آمریکا و اروپا نیز موج گسترده محکومیت آمریکا و اروپا در حمایت از جنایات وحشیانه و بی‌سابقه رژیم صهیونیستی جریان دارد و همه‌روزه نیز بر گستره آن افزوده می‌شود ولی در این سو طیف بدنامی از مدعیان اصلاحات هنوز سنگ آمریکا را به سینه می‌زنند و عزت می‌دهند و حقارت می‌خرند! البته شریعتمداری اشاره‌ای به اینکه اصولاً روابط بین‌الملل با این نگاه قریابتی ندارد نکرد و راه جایگزین را نیز پیشنهاد نداد.

گروه خبر: وحید قاسم‌پور، دکترای تخصصی علوم سیاسی

چندی پیش به‌عنوان رئیس سازمان جهانی توسعه حقوق بشر و مشاور ارشد سازمان ملل منصوب شد. او همچنین به‌عنوان نماینده دائم این سازمان در شورای حقوق بشر و مجمع عمومی سازمان ملل متحد انتخاب شده است. تخصص اصلی او جامعه‌شناسی سیاسی و حقوق بشر و تخصص جنبی قاسم‌پور هم اقتصاد سیاسی و مسائل توسعه‌ای و جهان سوم است. قاسم‌پور مدتی با سازمان ملل همکاری داشت تا اینکه در سال ۲۰۲۰ ایده و طرحی با عنوان «توسعه حقوق بشر در کشورهای جنوب» را تدوین کرده و پروپوزال آن را به سازمان ملل ارائه می‌دهد: طرحی که البته مورد تأیید سازمان ملل هم قرار می‌گیرد. او به هم‌میهن می‌گوید: «این ایده یکی از نظریه‌های کاربردی در سطح جهانی است که می‌تواند به کشورهای جنوب (کشورهای فقیر، توسعه‌نیافته یا در حال توسعه) برای ارتقا و توسعه حقوق بشر کمک کند. مقرر شده است که این طرح ایده، پس از تأیید در سطح جهانی کاربردی شود و به مرحله اجرا برسد.

اجرای این نظریه کاربردی مستلزم ایجاد یک سازمان حقوق بشری در گستره جهانی هم‌چون سازمان عفو بین‌الملل و دیده‌بان حقوق بشر است که به عنوان یازوی حقوق بشری سازمان ملل فعالیت کند.»

به گفته قاسم‌پور در حال حاضر سازمان جهانی توسعه حقوق بشر برپایه نظریه کاربردی او، به‌عنوان یک سازمان جهانی حقوق بشری که در دهم دسامبر سال ۲۰۲۰ ایجاد شده بود، شروع به فعالیت کرده است. سازمانی که بنادار برای ارتقاء و توسعه حقوق بشر در گستره جهانی کوشش کند و ستاد مرکزی آن هم در ژنو سوئیس و ستاد مرکزی عملیاتی آن در نیابوری کنیا واقع شده است. این سازمان همچنین دارای دفاتر منطقه‌ای شامل دفتر اروپایی در وین اتریش، دفتر آفریقایی در نیابوری کنیا، دفتر آمریکای شمالی در نیویورک آمریکا، دفتر آسیای جنوب شرقی و اقیانوسیه در مالتزی، دفتر آسیای غربی در ترکیه، دفتر آمریکای جنوبی در برزیل و دفتر کشورهای حوزه دریای کارائیب در جمهوری دومینیکن یا سورینام، است. او دلیل انتصاب خود را به‌عنوان رئیس سازمان جهانی توسعه حقوق بشر و مشاور ارشد سازمان ملل، نتیجه فعالیت‌های حقوق بشری و بشردوستانه و ارائه نظریه و طرح در این حوزه می‌داند: «من از طرف هیچ کشوری برای این منصب پیشنهاد نشده‌ام و نماینده هیچ کشوری هم نیستم بلکه به‌صورت مستقل به کار خود ادامه می‌دهم و با هیچ کشوری ممانعت نمی‌کنم. مطمئن باشید سازمان تحت ریاست من، کابوسی خواهد شد برای همه کشورهایی که حقوق بشر را نقض می‌کنند.» او می‌افزاید: «در واقع سازمان جهانی توسعه حقوق بشر (IOHRD) با فعالیت

سمفونی خطوط

تاسیس سازمان جهانی توسعه حقوق بشر

میدانی در زمینه حقوق بشر و پژوهش و کار علمی و همچنین همکاری با سازمان ملل و دیگر سازمان‌ها و نهادهای بین‌المللی، از حقوق اولیه انسان‌ها در سراسر جهان دفاع کرده و با عدالت‌خواهی و فشار حداکثری بر دولت‌های ناقض حقوق بشر، از پایمال شدن حقوق انسان‌ها جلوگیری می‌کند. موضع ما در قبال کشورها یکسان است و اهل ممانعت نیستیم! با کشوری که ناقض حقوق بشر و قوانین بین‌المللی باشد، به شدت برخورد می‌کنیم؛ علیه او گزارش حقوق بشری به سازمان ملل ارائه می‌دهیم و با افشاکاری و ایجاد فضای رسانه‌ای در سطح بین‌المللی، از طریق دفتر حقوق بشر و رکن قضایی سازمان ملل و در ادامه ارجاع به شورای امنیت سازمان ملل، او را تنبیه می‌کنیم. شاید این روند ضمانت اجرایی نداشته باشد اما به شدت کشورهای ناقض حقوق بشر را پیشیمان و متضرر خواهد کرد.»

قاسم‌پور همچنین توضیح می‌دهد که سازمان جهانی توسعه حقوق بشر در راستای منافع همه جوامع بشری، اهداف عام‌المنفعه و بشردوستانه را دنبال می‌کند، وظایف و اهداف مشخصی را دنبال می‌کند که ارتباط‌گیری و حمایت از فعالان و اعضا و سازمان‌های مردم‌نهاد حقوق بشری و شبکه‌سازی پیرامون اهداف سازمان، حمایت از قربانیان نقض حقوق بشر، نظارت بر حسن اجرای قواعد بین‌المللی حقوق بشری و تحقیق میدانی و انتشار گزارش‌های دوره‌ای، موردی و سالیانه، آموزش و پژوهش کاربردی و ارائه نسخه‌های کاربردی در راستای توسعه حقوق بشر با توجه به ساختار سیاسی و شرایط اجتماعی کشورهای گوناگون، ترویج اصول بین‌المللی حقوق بشر و تلاش برای ارتقاء ادبیات حقوق بشر، اجرای برنامه‌های توسعه‌ای حقوق بشری در راستای تقویت جامعه مدنی و توسعه سیاسی برای دموکراتیک کردن حکومت‌ها با توجه به ساختار و فضای سیاسی کشورها و مشخصاً کشورهای جنوب، حمایت از حقوق زنان و مشخصاً زنان آسیب‌دیده سنت‌های غلط همانند آزار جنسی و ختنه زنان، دفاع حقوق قربانیان قاچاق انسان و استثمار و گردش‌گری جنسی، حمایت همه‌جانبه از نویسندگان، روزنامه‌نگاران و هنرمندان و دفاع از آزادی اندیشه و مطبوعات، مبارزه با نژادپرستی و... از جمله این اهداف است.

حقوق بشر در ایران نقشی مهم داشته باشد: «ایران کشور من است و به آن تعصب دارم و هرگز به مردم کشورم خیانت نمی‌کنم و به حق خاک ایران بر گردنم پایبندم و بایستی گزارش‌های حقوق بشری از ایران و گفت‌وگو با مسئولان متولی، برای برطرف کردن و حل و فصل مسألت‌آمیز مصادیق نقض حقوق بشر تلاش حداکثری می‌کنم.»

به گفته قاسم‌پور در حال حاضر سازمان جهانی توسعه حقوق بشر برپایه نظریه کاربردی او، به‌عنوان یک سازمان جهانی حقوق بشری که در دهم دسامبر سال ۲۰۲۰ ایجاد شده بود، شروع به فعالیت کرده است. سازمانی که بنادار برای ارتقاء و توسعه حقوق بشر در گستره جهانی کوشش کند و ستاد مرکزی آن هم در ژنو سوئیس و ستاد مرکزی عملیاتی آن در نیابوری کنیا واقع شده است. این سازمان همچنین دارای دفاتر منطقه‌ای شامل دفتر اروپایی در وین اتریش، دفتر آفریقایی در نیابوری کنیا، دفتر آمریکای شمالی در نیویورک آمریکا، دفتر آسیای جنوب شرقی و اقیانوسیه در مالتزی، دفتر آسیای غربی در ترکیه، دفتر آمریکای جنوبی در برزیل و دفتر کشورهای حوزه دریای کارائیب در جمهوری دومینیکن یا سورینام، است. او دلیل انتصاب خود را به‌عنوان رئیس سازمان جهانی توسعه حقوق بشر و مشاور ارشد سازمان ملل، نتیجه فعالیت‌های حقوق بشری و بشردوستانه و ارائه نظریه و طرح در این حوزه می‌داند: «من از طرف هیچ کشوری برای این منصب پیشنهاد نشده‌ام و نماینده هیچ کشوری هم نیستم بلکه به‌صورت مستقل به کار خود ادامه می‌دهم و با هیچ کشوری ممانعت نمی‌کنم. مطمئن باشید سازمان تحت ریاست من، کابوسی خواهد شد برای همه کشورهایی که حقوق بشر را نقض می‌کنند.» او می‌افزاید: «در واقع سازمان جهانی توسعه حقوق بشر (IOHRD) با فعالیت